

Arrest

nr. 339 472 van 14 januari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Evelien VERSTRAETEN
Martelarenplein 20E
3000 LEUVEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Vietnamese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 houdende het overdrachtsbesluit (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. AMEELE, die loco advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij dient op 9 december 2025 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit vingerafdrukkenonderzoek blijkt dat aan de verzoekende partij op 4 november 2025 een Schengenvisum werd verstrekt door de Bulgaarse consulaire diensten in Hanoi (Vietnam). Het visum is geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 9 november 2025 en 26 februari 2026.

1.3. De verzoekende partij kwam het grondgebied van de lidstaten binnen op 11 november 2025 via de luchthaven van Sofia in Bulgarije.

1.4. Op 19 december 2025 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overname aan de Bulgaarse instanties.

1.5. Op 23 december 2025 stemmen de Bulgaarse autoriteiten in met het verzoek tot overname, op grond van artikel 12 (2) van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.6. Op 9 januari 2025 neemt gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een overdrachtbesluit. Dit is de bestreden beslissing die is gemotiveerd als volgt:

“Overdrachtsbesluit

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: wet van 15 december 1980), wordt aan mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [N.]

voornaam: [T.N.]

[...]

nationaliteit: Socialistische Republiek Vietnam

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

Betrokkene wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat Bulgarije.

Betrokkene wordt vastgehouden te Holsbeek om de overdracht aan de bevoegde Bulgaarse instanties uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 en van artikel 12(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

Mevrouw [N.T.], verder de betrokkene, die staatsburger van Vietnam verklaart te zijn, werd op 25.11.2025 aangetroffen op de luchthaven van Zaventem en was vervolgens voorwerp van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Ze werd overgebracht naar het Centrum voor illegalen te Holsbeek, waar ze op 09.12.2025 een verzoek om internationale bescherming indiende.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde niet tot een resultaat.

Het vingerafdrukkenonderzoek leidde wel tot een treffer, die door het Visum Information System (VIS) conform artikel 21 van Verordening 767/2008 werd verstrekt. De treffer toont aan dat de Bulgaarse consulaire diensten in Hanoi (Vietnam) de betrokkene op 04.11.2025 een Schengenvisum verstrekten. Het visum is geldig voor een verblijf van 90 dagen tussen 09.11.2025 en 26.02.2026.

Consultatie van het Entry/Exit System (EES) wijst uit dat de betrokkene het grondgebied van de lidstaten op 11.11.2025 binnenkwam via de luchthaven van Sofia (Bulgarije).

De betrokkene werd gehoord op 17.12.2025. Ze verklaart dat ze ongehuwd is en dat ze geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Volgens haar verklaringen vloog de betrokkene in november 2025 vanuit Vietnam naar een haar onbekend land met een vals paspoort. Vanuit dat land reisde ze via haar eveneens onbekende landen verder. Ze stelt dat ze iets meer dan een week naar haar vertrek uit Vietnam in België aankwam. Op 25.11.2025 werd de betrokkene aangehouden op de luchthaven van Zaventem toen ze poogde in te schepen op een vlucht met bestemming Ierland met een vals paspoort van Zuid-Korea. De betrokkene voegt toe dat Chinese mannen voor haar een visum regelden en dat een Chinese man met haar meereisde en haar paspoort in zijn bezit hield.

Artikel 7(2) van Verordening 604/2013 (hierna de Dublinverordening) stelt dat welke lidstaat met toepassing van de in dit hoofdstuk beschreven criteria de verantwoordelijke lidstaat is wordt bepaald op grond van de situatie op het tijdstip waarop de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming voor de eerste maal bij een lidstaat indient.

Artikel 12(2) van de Dublinverordening stelt dat in geval een verzoeker houder is van een geldig visum, de lidstaat die dit visum heeft afgegeven, verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

Uitvoeringsverordening (EU) 118/2014 beschouwt een treffer die door het VIS is verstrekt conform artikel 21 van Verordening (EG) 767/2008 als bewijs in deze context.

Raadpleging van het VIS toont aan dat de betrokkene een visum verkreeg dat op het ogenblik van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming op 09.12.2025 geldig is.

Op 19.12.2025 werden de Bulgaarse instanties met toepassing van artikel 12(2) van de Dublinverordening verzocht verantwoordelijkheid op te nemen voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene. Op 23.12.2025 erkenden ze hun verantwoordelijkheid conform bovenvermeld artikel en de daaruit volgende verplichting de betrokkene over te nemen.

De Dublinverordening is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in de Dublinverordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van de Dublinverordening.

Het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003, de 'voorganger' van de Dublinverordening. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de toenmalige Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublinverordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Bulgaarse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in haar geval sprake is van omstandigheden, eigen aan haar situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat ze in België werd aangehouden. Ze uit bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse instanties omdat ze door mensensmokkelaars naar Bulgarije werd gebracht en vreest dat deze haar in Bulgarije zullen terugvinden. Ze voegt toe dat Bulgarije vanwege die reden niet veilig is voor haar. Hieromtrent merken we op dat enkel de bevoegde Bulgaarse instanties op de hoogte worden gebracht van de overdracht van de betrokkene. Verder kan de betrokkene zich in geval van problemen wat betreft haar

persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Bulgaarse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat deze instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen of willen bieden.

De Bulgaarse instanties stemden op grond van artikel 12(2) van de Dublinverordening in met de behandeling van het door de betrokkene in België ingediende verzoek om internationale bescherming. Het gaat in dit geval om een 'overname-context' waaruit volgt dat de Bulgaarse instanties na overdracht de betrokkene de mogelijkheid zullen bieden tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming en dit verzoek vervolgens inhoudelijk zullen behandelen. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek om internationale bescherming en de betrokkene zal gemachtigd zijn tot verblijf in Bulgarije in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming en opvang van verzoekers in Bulgarije is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee, "Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2024 update" laatste update op 27.03.2025). Het rapport is te vinden op <https://asylumineurope.org/reports/country/bulgaria/> en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad ('factsheet') "Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria" die door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. In de 'roadmap' werd vastgesteld dat behoefte bestaat aan objectieve en neutrale informatie inzake opvang- en detentie omstandigheden en de asielprocedure in de lidstaten en die gebruikt kan worden als referentie bij overdrachtsbeslissingen en in het kader van beroepsprocedures. Om aan deze behoefte te voldoen stelden de Europese Commissie en het EUAA gezamenlijk een sjabloon op. Aan de hand daarvan kunnen de lidstaten relevante informatie verstrekken betreffende de relevante rechtsbepalingen en hun praktische uitvoering. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van de Dublinverordening aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylumknowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt. Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van de Dublinverordening te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen wat betreft de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde verordening (verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

In 2024 werden 589 verzoekers aan Bulgarije overgedragen onder de bepalingen van de Dublinverordening (AIDA-rapport, pagina 49). Deze verzoekers worden volgens het AIDA-rapport doorgaans niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum ('If the returnee has a pending asylum application in Bulgaria, or the procedure was terminated because of the returnee's absconding, he or she is transferred to a SAR reception centre', AIDA-rapport, pagina 49 en 'In cases where the Dublin returnee's procedure in Bulgaria has only been discontinued while he or she was abroad, the asylum procedure is re-opened and continues after they are transferred back to the country', AIDA-rapport, pagina 81). Verder in het AIDA-rapport lezen we dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen en van wie de procedure kan worden heropend doorgaans op hun verzoek worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra ('Dublin returnees for whom the procedure can be re-opened and continued are usually accommodated in an asylum reception centre upon request, although this depends on the occupancy in reception centres', AIDA-rapport, pagina 81).

Volgens het bovenvermelde informatieblad wordt bij een overdracht in een overname-context ('take charge'), zoals het geval is bij de betrokkene, vangt de procedure tot het bekomen van internationale bescherming aan bij de registratie van het verzoek om internationale bescherming na aankomst. Een verzoek kan worden ingediend op de luchthaven van aankomst of in een opvangcentrum (In case of a Dublin transfer based on a take charge request, the procedure for granting international protection is initiated as of the registration of the applicant. The application could be lodged at the airport upon the arrival of the applicant or at a reception centre of SAR' pagina 6). Overdrachten vinden uitsluitend plaats via de luchthaven van Sofia (verslag werkbezoek, pagina 6) en verzoekers krijgen na overdracht schriftelijke informatie van de politie over toegang tot de procedure (informatieblad, pagina 7). Na overdracht worden de verzoekers door de

grenspolitie schriftelijk meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen voor de procedure om internationale bescherming. Alle overgedragen personen van wie de aanvraag nog niet op zijn merites werd beoordeeld, worden naar de opvangvoorziening begeleid nadat de laatste geplande vlucht voor overdracht onder de bepalingen van de Dublinverordening op de luchthaven is geland en de grensautoriteiten de aankomst in hun systemen hebben geregistreerd. Volgens het informatieblad zijn alle stappen aan het einde van de dag van aankomst voltooid ('All transferees whose applications have not been examined on their merits are escorted to the reception facility after the last scheduled flight for a Dublin transferee lands on the airport and the Border authorities have registered the arrival in their systems. All steps are completed by the end of the day of arrival', pagina 2).

Volgens het AIDA-rapport deelde het SAR de voorbije jaren mee dat de opvangcapaciteit 5160 plaatsen bedroeg. In 2024 waren daarvan maar 3225 plaatsen beschikbaar, aangezien de overige plaatsen niet geschikt werden geacht (AIDA-rapport, pagina's 16 en 85). Van de 3225 geschikte plaatsen waren er eind 2024 1579 ingenomen, wat neerkomt op een bezettingsgraad van 49 % (AIDA-rapport, pagina 85). We merken op dat de bezettingsgraad aanzienlijk lager ligt dan eind 2023, toen sprake was van een bezettingsgraad van 77% (AIDArapport van 2024, pagina 82). Het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang en dat voor de overige verzoekers de toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50). SAR-deskundigen maken gebruik van bepaalde mechanismen ten behoeve van kwetsbare personen en maken in dat verband onder meer gebruik van richtlijnen van het EUAA (informatieblad, pagina 4). Het AIDA-rapport stelt dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voorjaar tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen (AIDA-rapport, pagina 85). Er wordt door de Bulgaarse autoriteiten geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen. We merken op dat volgens het AIDA-rapport eind 2024 slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen in Sofia bezet waren (AIDA-rapport, pagina 84). Voorts blijkt dat het aantal verzoekers aanzienlijk daalde, van 22.518 in 2023 naar 1250 in 2024 (zie pagina 9 van het AIDA-rapport van 2024 en pagina 8 van het AIDA-rapport van 2025).

De Bulgaarse wetgeving bepaalt dat verzoekers toegang hebben tot opvangvoorzieningen vanaf hun registratie door het SAR (AIDA-rapport, pagina 78). Het AIDA-rapport verduidelijkt in welke procedures het recht van opvang van toepassing is en meldt dat bij een volgend verzoek en voor personen in wiens geval Bulgarije nagaat of een andere lidstaat verantwoordelijkheid draagt, niet automatisch wordt voorzien in toegang tot materiële opvangvoorzieningen. Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen als categorie systematisch worden uitgesloten van materiële opvang (AIDA-rapport, pagina's 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel zou zijn gewaarborgd voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Terwijl in het AIDA-rapport over het jaar 2023 met betrekking tot de capaciteit nog melding werd gemaakt van grote moeilijkheden wat betreft het onderbrengen van nietkwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport van 2024, pagina 50) heeft het meest recente rapport het nog over moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (AIDA-rapport, pagina 50). We merken op dat in het AIDArapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 85). Ook in het bovenvermelde informatieblad wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het vlak van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt. Volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, pagina 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie eind 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer uit het AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport, pagina 50).

Het SAR is de verantwoordelijke instantie voor opvang. De opvangomstandigheden in Bulgarije blijven bijzonder moeilijk op het gebied van infrastructuur en materiële opvangomstandigheden. Het rapport stelt dat in sommige gevallen basisvoorzieningen ontbreken, onder meer met betrekking tot hygiëne (AIDA-rapport, pagina 86). Verzoekers worden opgevangen in een open opvangcentrum dat voldoet aan de minimumnormen wat betreft levensomstandigheden (informatieblad, pagina 2). Verzoekers krijgen bij aankomst in het opvangcentrum bedlinnen en een pakket voor persoonlijke verzorging (informatieblad, pagina 3). In het rapport wordt aangegeven dat de opvangcentra op regelmatige basis worden gedesinfecteerd (AIDA-rapport, pagina 17, 86-87). Er worden per dag 3 maaltijden voorzien. Klachten over de kwantiteit en kwaliteit van het voedsel komen volgens het AIDArapport regelmatig voor (AIDA-rapport, pagina 17, 87) en de veiligheid binnen de opvangcentra is tevens een groot punt van zorg. In dat verband stelt het AIDA-rapport dat het Ministerie van Binnenlandse Veiligheid in januari 2025 de bewaking van de

opvangcentra heeft overgenomen en er wordt verwacht dat de veiligheid er sterk op vooruit zal gaan (AIDA-rapport, pagina 17-18, 87).

De betrokkene is een 25-jarige alleenstaande vrouw. Het AIDA-rapport meldt dat geen sprake is van een officieel beleid om gemengde huisvesting van alleenstaande mannen en vrouwen te voorkomen, maar dat alleenstaande vrouwen in praktijk worden ondergebracht op afzonderlijke verdiepingen in de opvangcentra in Sofia. Deze verdiepingen zijn volgens het rapport voorzien van aparte toiletten en badkamers ('There is no formal policy to prevent mixed-sex accommodation, however in practice the single women and the families are accommodated in separate floors in Sofia centres and separate buildings in Harmanli reception centre. These floors are equipped with separate toilets and bathrooms', pagina 92).

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen wat betreft de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grens, van grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld (AIDA-rapport, pagina 13-14). In 2024 bracht het Bulgaarse 'Helsinki Committee' met financiering van het UNHCR onder meer wekelijkse monitoringsbezoeken aan de grens met Turkije en Griekenland en bracht het ad-hoc bezoeken op de luchthaven van Sofia (AIDA-rapport, pagina 30). Er kan niet worden ontkend dat zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd, maar dit leidt ons inziens niet tot de conclusie dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van de Dublinverordening en dat verzoekers die in het kader van die verordening aan Bulgarije worden overgedragen systematisch het risico lopen op blootstelling aan met artikel 3 van het EVRM strijdige situaties. We benadrukken dat de betrokkene zich in een situatie bevindt die geenszins te vergelijken is met de situatie van personen die het voorwerp kunnen uitmaken van pushbacks en teruggedrijvingen gezien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije zal worden overgedragen en dit nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Ze zal er in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De algemene termijn van 6 maanden om een beslissing te nemen over een verzoek werd geen enkele kreeg overschreden (AIDA-rapport, pagina 34). Het AIDA-rapport stelt verder dat de kwaliteit van de procedure erop vooruitging (AIDA-rapport, pagina 15). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de 14 dagen een opschortend beroep worden aangetekend en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 39). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6; AIDA-rapport pagina 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing verbeterde sterk (AIDA-rapport, pagina 40). In het AIDA-rapport maakt melding van moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDA-rapport, pagina 36), maar dit onvoldoende om te besluiten dat op dat vlak sprake is van systematische tekortkomingen.

Volgens het AIDA-rapport zijn er in de praktijk tolken beschikbaar voor het gehoor (AIDA-rapport, pagina 36). De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid bestaat om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het rapport stelt dat ook in 2024 de beschikbaarheid van tolken en de kwaliteit van de vertaling problematisch kon zijn en dat voor sommige talen te weinig tolken beschikbaar zijn. Dit betekent echter niet dat verzoekers systematisch geen toegang zouden hebben tot een tolk. Via een pilootproject van de Europese Commissie werden extra tolken ter beschikking gesteld van het SAR en in het kader van een operationeel plan van het EUAA is de bijstand voor vertaling verlengd tot eind 2026 (AIDA-rapport, pagina 37-38). De Bulgaarse autoriteiten verklaarden tijdens het werkbezoek van onze diensten dat in elke fase van de procedure in bijstand door een tolk wordt voorzien in het geval de betrokkene dat wenst. Ook in geval van minder frequente talen wordt naar een tolk gezocht. Personen die als tolk wensen te werken kunnen inschrijven op een aanbesteding en dienen daarbij aan de vereisten van de opdrachtgever te voldoen. De tolken sluiten een contract af met het SAR en er werd een contract afgesloten met een extern vertaalbureau. In de periode van het bezoek van onze diensten werd een nieuwe aanbesteding voor vertaalbureaus gepubliceerd. Sinds 01.03.2022 is ook een aantal tolken via EUAA aan het werk. Indien voor een bepaalde taal geen tolk kan worden gevonden, ook niet via het vertaalbureau, nemen de Bulgaarse autoriteiten contact op met het EUAA. De opleiding van tolken gebeurt ook via EUAA en werd mede gefinancierd door fondsen van het hulpprogramma 'Norwegian Financial Mechanism 2014-2021' (verslag werkbezoek, pagina 6).

Verzoekers kunnen vanaf 3 maanden na het indienen van hun verzoek om internationale bescherming werken. Ze kunnen een vergunning krijgen die toegang geeft tot verschillende soorten van arbeid en sociale voordelen, zoals werkloosheidsbegeleiding en in de wet is ook bepaald dat verzoekers toegang hebben tot beroepsopleiding. Door de taalbarrière en de moeilijke economische situatie in het land is het in de praktijk echter moeilijk voor verzoekers om werk te vinden (AIDA-rapport, pagina 88-89).

We zijn van oordeel dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar haar economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Daarnaast kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om

eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene werd gehoord op 17.12.2025 en stelde toen een goede gezondheid te hebben. Ze bracht tot heden geen attesten of andere elementen met betrekking tot haar gezondheid aan. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU-C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Dublinverordening bedoelde voorzorgsmaatregelen. De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in haar geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

De Bulgaarse nationale wetgeving voorziet in toegang tot dringende medische hulp voor verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben recht op dezelfde gezondheidszorg als Bulgaarse onderdanen (AIDA-rapport, pagina 90). In de praktijk ondervinden verzoekers problemen bij de toegang tot gezondheidszorg. Personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, kunnen worden geconfronteerd met vertraging wat betreft de toegang tot het stelsel voor gezondheidszorg na heropening van hun verzoek. In alle opvangcentra wordt in medische basiszorgen voorzien, maar de omvang van deze zorgen hangt af van de beschikbaarheid van dienstverleners. Er is eigen medisch personeel aanwezig of er wordt doorverwezen naar lokale spoeddiensten (AIDA-rapport, pagina 90). Caritas heeft samen met Unicef een mobiele eenheid opgericht met een verpleegster die gezondheidsadvies en medische basiszorgen biedt en voor een ziekenwagen gezorgd voor vervoer naar faciliteiten voor gezondheidszorg (AIDA-rapport, pagina 90). Verzoekers ondergaan een medisch onderzoek bij hun registratie. Bij deze eerste medische controle wordt nagegaan of zij bijzondere behoeften hebben en tot een kwetsbare groep behoren. Personen voor wie het recht op opvang is beperkt, blijven wel recht hebben op kosteloze gezondheidszorg tijdens hun procedure (informatieblad, pagina 3).

De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

We benadrukken dat de Dublinverordening voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van de Dublinverordening. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van de Dublinverordening."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering gericht tegen de "beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats"

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...).51/5, (...) § 4, derde lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een

verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding is deze niet ontvankelijk.

Op grond van artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet staat tegen deze beslissing immers enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats en heeft de Raad hiervoor geen rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 13 van het EVRM, van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht *iuncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Naast een theoretisch betoog, licht de verzoekende partij haar enig middel toe als volgt:

“5.1. (...)

In de bestreden beslissing wordt vervolgens verwezen naar het overdrachtsbesluit (bijlage 26quater) omtrent de omstandigheden van opvang en van behandeling van asielzoekers in Bulgarije.

In de bijlage 26quater wordt weliswaar verwezen naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd.

5.1.1.(...)

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging genomen.

5.1.2. (...)

5.1.3. (...)

5.1.4. (...)

5.2.

De verzoekster wijst op het feit dat de verwerende partij een uitwijzingsbeslissing heeft genomen hoewel er geen rekening wordt gehouden met de actuele situatie in Bulgarije. Zij verwijst hiervoor naar de bijlage 26quater dd. 09/01/2026 en stelt dat er geen sprake is van mogelijke problemen of hindernissen bij een terugkeer naar Bulgarije.

Verzoekster stelt dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de volgende elementen.

5.3.

Het huidig asielbeleid in Bulgarije faalt.

5.3.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekster.

De verzoekster kan zich hier niet mee akkoord verklaren.

Indien verzoekster een vraag om internationale bescherming zou kunnen indienen dreigt zij bij terugkeer naar Bulgarije bloot gesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen door het verblijf in de opvangcentra en het gebrek aan passende hulpverlening en ondersteuning.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije verre van optimaal is.

Het artikel 3 van de Verordening (EU) 604/2013 bepaalt hieromtrent het volgende: "(...)"

5.3.2.

Uit de objectieve bronnen blijkt dat de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije tot op heden ondermaats is, waardoor een schending van artikel 3 E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest niet uitgesloten kan worden.⁵

Verder houdt de bestreden beslissing ook in geen enkele mate rekening met de kwetsbare situatie van de verzoekster.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt: "(...)"

Artikel 4 van het EU-Handvest herhaalt dit verbod: "(...)"

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op het AIDA-rapport 2024 (update maart 2025) zonder andere objectieve informatie hierbij te betrekken. De bestreden beslissing getuigt bovendien van een selectieve lezing van het rapport.

5.3.3.

Met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije

Verder verwijst de tegenpartij in zijn bestreden beslissing naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Bulgarije.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

5.3.3.1.

Zo maakt het AIDA Report melding dat asielzoekers die terugkeren in het kader van een Dublin procedure, hoewel op het eerste zicht geen problemen ondervinden, zij amper toegang krijgen tot de nodige faciliteiten en dat gelet op de hoge aantallen van asielzoekers die terugkeren onder het Dublin regime, er velen toch dakloos komen te worden:

"(...)

Since 2020, the LAR explicitly provides for the mandatory reopening²⁷¹ of an asylum procedure with respect to an applicant who is returned to Bulgaria under the Dublin Regulation, provided that s/he has not been issued a decision on merits while in absentia.

The SAR's practice following this particular amendment has been so far in line with the law, and returnees whose asylum procedures had been only terminated (discontinued) after their absconding do not face obstacles in principle to have their determination procedures reopened. However, it does not secure their access to state provided food and

accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants.

For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation are contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses. In 2024, SAR continued to report a lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals (-45% in 2024, +10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021), on account of the continuously shrinking reception capacity due to multiannual lack of funding for repairs and refurbishment, which is why in practice only 3,225 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living (3,592 in 2023; 3,932 in 2022). (see Overview of the main changes since the previous report update, Reception capacity).

Although the access to the national health care system is automatically reinstated after the Dublin return, the national health care package is generally scarce and does not provide for any tailored medical or psychological treatment or support, nor for the treatment of many chronic diseases or surgical interventions, prosthetics, implants or other necessary medications or supplies. Therefore the patients need to pay for them at their own expense.

Access to the labour market is guaranteed to asylum seekers after a period of three months from their personal registration and for the duration of the procedure. However, the national economic situation remains challenging. Any improvements which finally started to occur after the end of COVID-19 pandemic were reverted in the beginning of 2022 by the war in Ukraine and the following economic recess across Europe. It further complicated asylum seekers and refugees' employment and self-sufficiency. In 2024, the State Refugee Agency issued 1,074 work permits to asylum seekers who were looking to support themselves while their asylum claims were being processed. Out of them, only 3 asylum seekers and 10 persons granted international protection were employed through employment programs, while the rest found work independently and on their own initiative.

Uit het geüpdate AIDA Report blijkt aldus dat verzoekster het risico loopt om bij aankomst in Bulgarije, op straat komt te staan!

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk individuele garanties had moeten verkrijgen, om ervoor te zorgen dat verzoeker niet, bij aanmelding in Bulgarije, op straat kan komen te staan. Zeker gelet op haar kwetsbaar profiel.

Verzoekster is het slachtoffer van mensensmokkelaars geweest en werd in Vietnam in de prostitutie geduwd. Zij heeft een uitermate kwetsbaar profiel.

Hierom werden reeds verschillende beslissingen tot opschorting genomen door verschillende andere EU lidstaten:

"In principle, no "take back" requests have been made so far under the Dublin Regulation regarding individuals with special needs. In the few cases in the past where the return of families with minor children, the requesting Member states usually asked the assurances of SAR for accommodation, adequate reception conditions as well as the nature of the services that will be provided. Usually, these individual guarantees are not made via DubliNet, but by using the available diplomatic channels, in most cases by the respective Member State's embassy in Bulgaria.

Several courts in other European countries ruled on cases of transfer decisions towards Bulgaria.

The Swiss Federal Administrative Court ruled several times in 2024 that Dublin returnees could be sent back to Bulgaria. The court considered that the applicants would not face obstacles related to poor treatment by the authorities and difficulties in accessing reception conditions as they were returning as Dublin transfers rather than arriving by crossing the border irregularly, and that, if they were temporarily denied access to reception, it was up to the applicants to appeal to the Bulgarian authorities and claim their rights before the courts if necessary, also with assistance from NGOs, but without any reasoning what could happen if their services are no longer available due to lack of funding, for example. The court also considered the medical infrastructure in Bulgaria to be sufficient.

Verzoekster naar zo'n precare situatie terugsturen, is een schending van artikel 3 EVRM.

5.3.3.2.

Verzoekster heeft ook medische problemen. Zij werd in Vietnam aangevallen door haar agressors en heeft sinds haar aankomst in het gesloten centrum medische behandeling gekregen. De Dienst Vreemdelingenzaken was hier wel degelijk van op de hoogte, gezien dit ook reeds gemeld werd in de verzoekschriften die werden ingediend tegen de bijlagen 13septies en 13sexies.

Verzoekster legt ook een medisch stuk voor die dit bewijst.

(zie stuk 3)

Dat er uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige individuele garanties werden gevraagd aan de Bulgaarse autoriteiten, hoewel uit het AIDA rapport blijkt dat de toegang tot medische zorgen niet automatisch gegarandeerd kan worden:

"In practice, asylum seekers have access to available health care services, but do face the same difficulties as Bulgarian nationals due to the general state of deterioration in the national health care system, that suffers from great material and financial deficiencies. In this situation, special conditions for treatment of torture victims and persons suffering mental health problems are not available. According to the law, medical assistance cannot be accessed if reception conditions are reduced or withdrawn.

Until 31 December 2018, Dublin returnees faced significant obstacles in accessing medical care upon return, mainly resulting from the delay for the asylum and health care administration to restore their insurance coverage in the national health care database. Since 1 January 2019 the health care database has been re-organised to automatically restore the Dublin returnees' health care status and register them as individuals with uninterrupted medical insurance as soon as their asylum procedures is being reopened at the SAR. However, this has not applied to those who left Bulgaria prior 1 January 2019, and who have been returned under Dublin III. In order for them to access medical care, the SAR must issue a written notification to the national IRS. Only then can the access to the medical care be restored, which takes couple of days in the majority of the cases, although there have been cases in which it took longer periods of time. To solve the issue, in 2020 the law was amended to explicitly provide uninterrupted health care rights for asylum seekers

whose procedures were re-opened after being previously discontinued – a situation that typically applies to Dublin cases. This arrangement, however, is not applicable to the Dublin returnees whose applications have been decided on the substance in absentia before their return to Bulgaria.

In practice, Dublin returnees whose procedures were reopened experience delays of a couple of weeks before being able to re-access the health care system. The problem stems from the old system for electronic data sharing between SAR's and MOI's database, the latter used by all the rest government agencies to check current legal statuses of third country nationals, i.e. migrants, asylum seekers and beneficiaries of international protection."

Dat verzoekster, gelet op haar medische situatie, een verhoogd kwetsbaar profiel heeft, waar geen enkele rekening mee gehouden werd in de bestreden beslissing.

5.5.3.3.

Ook blijkt uit het geciteerde AIDA report dat er in Bulgarije zelfs geen specifiek mechanisme bestaat om mensen met een kwetsbaar profiel te identificeren of om adequate opvang te voorzien:

"There are no specific measures either in law or in practice to address the needs of these vulnerable categories, except for some additional practical arrangements in place to ensure the provision of medication or nutrition necessary for certain serious chronic illnesses, e.g. diabetes, epilepsy, etc. The law only requires that vulnerability has to be taken into account when deciding on accommodation, but this is applied discretionally, and no guidelines on the application of such a criterion are provided by the SAR. In 2018, the SAR adopted new internal rules of procedure whereby social experts provide assistance to its staff during the initial medical examination so as to enable the early identification of vulnerable applicants and their special needs. If an applicant is identified as vulnerable, the new rules

foresee that the vulnerability will be added to the registration form, including a detailed explanation and a follow-up assessment to be described in an appendix. Additionally, an early identification questionnaire was established for applicants who experienced traumatising experiences in order to determine their special needs and to facilitate the referral to adequate psychological or medical care

(...)

An applicant's belonging to a vulnerable group has to be taken into account by the authorities when deciding on accommodation. In practice, except the two safe-zones for unaccompanied children other separate facilities for vulnerable applicants, families, single women or traumatized asylum seekers do not exist in the reception centres.

Families, single women and traumatised asylum seekers are not accommodated in separated facilities, but in separate floors in the reception centres' facilities, mainly due to the overall lack of SAR reception capacity.

There is no formal policy to prevent mixed-sex accommodation, however in practice the single women and the families are accommodated in separate floors in Sofia centres and separate buildings in Harmanli reception centre. These floors are equipped with separate toilets and bathrooms. No specific measures are put in place in reception centres to prevent gender-based violence, except separate accommodation of single women, families and safe-zone for the unaccompanied children. All SAR social workers are female; however, the interviewers and the interpreters often are not from the same sex as the asylum seeker, and the information about the right to have an interpreter or interviewer from the same sex is not provided in all cases. In just 13% of the cases the applicant was informed about the possibility to request an interviewer of the same gender, and only in 45% about the possibility to request an interpreter of the same gender."

Opnieuw kan verzoekster aantonen dat er in Bulgarije totaal geen garanties zijn dat verzoekster op een adequate manier zal behandeld worden.

5.5.3.4.

Verder blijkt ook dat het verkrijgen van adequate juridische bijstand een groot probleem is in Bulgarije:

"After the end of its 2017-mid-2021 AMIF funded project on provision of legal aid to asylum seekers during the administrative phase of the procedure, the National Legal Aid Bureau agreed to continue representing vulnerable applicants under its general rules, which would require the asylum seekers to fill in and submit complicated legal aid applications. The NGO Bulgarian Helsinki Committee, funded by UNHCR, assisted the NLAB with the adaptation and translation of the legal aid forms in English, French, Russian, Arabic, Farsi, Dari, Pashto, Urdu, Kurdish and Turkish languages to facilitate the access to legal aid to vulnerable applicants. A problem persists, however, for those who are illiterate and where the assistance of case workers is the only way to get access to legal aid. Yet, some of them are reluctant to grant access to legal aid as it would mean that their role in and quality of the procedure would be assessed. Therefore, although 55 asylum seekers were identified as vulnerable or with specific needs by SAR in 2024, none of them, or any other applicants, was assisted to get free legal aid at the first instance, with the only exclusion of the statutory representation of unaccompanied asylum-seeking children based on Article 25 LAR provision (see next paragraph). Over the last two years, this continued to be the most significant deterioration of national practices in this respect, vis-a-vis 50 vulnerable adult applicants assisted with state provided legal aid at first instance in 2021, and 818 vulnerable adult applicants in 2020."

Verzoekster zal haar rechten op verdediging ook geschonden zien, indien zij dient terug te keren naar Bulgarije!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op, waardoor de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

5.5.4.

Dat de situatie voor asielzoekers in Bulgarije ondermaats is en het EVRM geenszins wordt gerespecteerd:

“The UK government’s migration plans are facing an imminent challenge this week, with lawyers seeking to overturn deportations to Bulgaria due to allegations of brutal conditions faced by migrants and asylum seekers in the country.

There have been more than 24,000 returns – both enforced and voluntary – from Britain since Labour’s election victory in July 2024, according to government figures. More than 200 people were returned to Bulgaria in 2024.

The UK government has ad hoc arrangements with some countries, including Bulgaria, allowing it to return asylum seekers when there is a record of their entry into that country.

However, lawyers are seeking to challenge cases of individuals deported from the UK and European Union countries back to Bulgaria, warning that returnees face treatment that may breach article 3 of the European convention on human rights, which prohibits torture and inhuman or degrading treatment.”

Dat verzoekster een kwetsbaar profiel heeft. Zij werd in Vietnam het slachtoffer van mensensmokkelaars en werd ook geslagen en in de prostitutie geduwd.

Verzoekster was geenszins op de hoogte dat zij een visum voor Bulgarije had. Zoals zij reeds verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud, heeft een Chinese man die zij gecontacteerd had om te vluchten, alle documenten voor haar reis geregeld.

Verzoekster is enorm angstig, kan niet communiceren behalve in het Vietnamees en is zeer wantrouwig.

Al deze elementen werden ook reeds aangehaald in de eerder neergelegde verzoekschriften, waar de Dienst Vreemdelingenzaken reeds kennis van heeft genomen.

Dit getuigt van weinig zorgvuldigheid.

5.5.5.

Er dient dus te worden opgemerkt dat in het hierboven vermeldde rapport er een ander beeld wordt geschetst dan de bestreden beslissing doet uitschijnen.

Wanneer een asielzoeker niet kan worden overgedragen naar de bevoegde lidstaat omdat de asielprocedure en/of opvangvoorzieningen systeemfouten vertonen die kunnen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen, blijft de lidstaat bevoegd waar de asielaanvraag ingediend werd (zie het artikel 3 §2, 2e lid Dublin-verordening).

Zoals verzoeker reeds verklaarde, werd hij bij aankomst onmiddellijk opgepakt en naar een detentiecentrum overgebracht.

De opvangsituatie in Bulgarije is tot op heden schrijnend, en zoals het AIDA Report ook stelt, indien er onvoldoende capaciteit is, hebben asielzoekers geen recht tot opvang.

De situatie in Bulgarije is niet meer houdbaar, waardoor verzoekster geen enkele garantie heeft dat zij de nodige opvang zal verkrijgen, zeker gelet op haar kwetsbaar profiel als slachtoffer van prostitutie.

Verzoekster werpt een heel ander licht op de zaak en toont aan dat in haar specifiek geval er wel degelijk individuele garanties dienen afgedwongen te worden.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst dus enkel rekening te houden met de argumenten uit het geciteerde AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Bulgarije.

Dit tast de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aan.

5.5.6.

Het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken is in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk.

Er is geen enkele garantie dat verzoekster in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na overdracht naar Bulgarije, wel in tegendeel.

Het feit dat de verzoekster zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt maakt wel degelijk een omstandigheid uit die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling kan gezien worden in de zin van artikel 3 van het E.V.R.M. en artikel 4 van het EU-Handvest.

5.6.

Het moge dan ook duidelijk zijn dat een overdracht voor de verzoekster een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met het artikel 3 van het E.V.R.M.

Het is immers zo, in tegenstelling tot hetgeen de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poogt voor te houden, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije ondermaats is.

Zoals reeds aangetoond heeft verzoekster een kwetsbaar medisch profiel, en nood aan adequate opvolging. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat dit aan haar gegarandeerd kan worden.

Gelet op het bovenstaande brengt verzoekster weldegelijk ernstige argumenten aan waaruit blijkt dat hij bij een overdracht aan Bulgarije blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. De verwerende partij laat na om over bovenstaande elementen te motiveren en verschuilt zich achter het beginsel van wederzijds vertrouwen en hiermee worden de motiveringsplicht het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel geschonden.

5.7.

Er kan aldus geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

Een schending van de zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

5.8.

Besluit

Er kan geconcludeerd worden dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd werd.

De bestreden beslissing werd niet zorgvuldig genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De bestreden beslissing werd onzorgvuldig genomen en niet afdoende gemotiveerd.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Uit hetgeen hierboven werd uiteengezet blijkt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet 29 juli 1991 alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is *prima facie* aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

3.2.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van voornoemde beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de Dublin III-Verordening. De verwerende partij is van oordeel dat *“er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van de Dublinverordening. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van de Dublinverordening.”*

3.2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat een verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het komt in principe aan de verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (cf. RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262).

Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land en de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat de verzoekende partij zal worden overgedragen aan Bulgarije, nu de verzoekende partij houder is van een visum, afgeleverd door Bulgarije, dat op het ogenblik van het indienen van het verzoek om internationale bescherming in België geldig is en gezien de Bulgaarse autoriteiten zich op 23 december 2025 akkoord hebben verklaard met de overname van de verzoekende partij op grond van artikel 12 (2) van de Dublin III-Verordening.

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-Verordening deel uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 en met het EVRM.

Er kan dan ook in beginsel van worden uitgegaan dat het beschermingsverzoek van de verzoekende partij door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het Unierecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten.

Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 81).

Zo heeft het Hof reeds geoordeeld dat artikel 4 van het Handvest eraan in de weg staat dat de lidstaten een asielzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling (HvJ 21 december 2011, N. S. e.a., C-411/10 en C-493/10, punt 106).

Artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening waarbij deze rechtspraak is gecodificeerd, bepaalt daarom het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Ofschoon artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening slechts ziet op een situatie waarin het reële risico op onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van artikel 4 van het Handvest, voortvloeit uit de systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor personen die om internationale bescherming verzoeken, in de lidstaat die ingevolge die verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek, oordeelde het Hof verder dat uit het in voormeld artikel 4 neergelegde algemene en absolute verbod tevens volgt dat de overdracht van een verzoeker aan die lidstaat uitgesloten is telkens wanneer er ernstige, op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker een dergelijk risico zal lopen bij zijn overdracht of als gevolg daarvan.

In andere woorden, zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een beschermingsverzoek, kan een asielzoeker slechts worden overgedragen in het kader van de Dublin III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

Of de betrokken persoon wegens zijn overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in de zin van de Dublin III-Verordening een ernstig risico loopt op onmenselijke of vernederende behandeling op het moment zelf van de overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan, is voor de toepassing van artikel 4 van het Handvest niet van belang.

Wanneer de rechterlijke instantie waarbij een beroep tegen een overdrachtsbesluit wordt ingesteld, over door de betrokken persoon overgelegde bewijzen beschikt dat een dergelijk risico bestaat, is deze rechter dan ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingscriterium van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.

Zulke tekortkomingen vallen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest – welk artikel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en waarvan de inhoud en de reikwijdte dus krachtens artikel 52, lid 3 van het Handvest dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend – wanneer die tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (zie EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, § 254).

Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (zie in die zin EHRM 21 januari 2011, M.S.S. tegen België en Griekenland, §§ 252-263).

Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, punten 82-93).

3.2.6. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat een onderzoek werd gevoerd naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarbij de verwerende partij tot de vaststelling komt *“dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van*

internationale bescherming". Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij oordeelt dat "niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest", noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen noch op individuele gronden. De verwerende partij heeft hierbij rekening gehouden met de verklaringen van de verzoekende partij die zij heeft afgelegd tijdens haar Dublin-interview en met in de bestreden beslissing vermelde landeninformatie.

Hoewel zij niet blind is gebleven voor de kritische bemerkingen die uit de rapporten zijn gebleken, is de verwerende partij tot de conclusie gekomen dat bij overdracht van de verzoekende partij aan Bulgarije er geen reëel risico voorligt op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor internationale bescherming of in de opvang- en onthaalvoorzieningen, noch op individuele gronden.

Het komt derhalve aan de verzoekende partij, die in essentie stelt dat de verwerende partij enkel steunt op het AIDA-rapport 2024 (update maart 2025) en op een selectieve lezing van dit AIDA-rapport, toe om haar standpunt met concrete argumenten te onderbouwen. Het is aan de verzoekende partij om met concrete argumenten aan te tonen dat deze conclusie niet deugdzzaam is.

Het betogen dat zij bij terugkeer het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling door het verblijf in een opvangcentrum en het gebrek aan passende hulp en ondersteuning, dat het immers zo is dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije verre van optimaal is en, zoals blijkt uit objectieve bronnen, tot op heden ondermaats is en het gegeven dat zij het aldus niet eens is met het standpunt van de verwerende partij volstaat daartoe niet.

3.2.7. De verzoekende partij betoogt dat in de bestreden beslissing enkel verwezen wordt naar enkele objectieve bronnen, doch uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat de verwerende partij niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen. Zij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Bulgarije, waarbij de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met het falen van het huidige asielbeleid in Bulgarije. Zij vervolgt dat de bestreden beslissing in geen enkele mate rekening houdt met haar kwetsbare situatie. Zij betoogt ook dat de verwerende partij zich enkel baseert op het reeds genoemde AIDA-rapport 2024 zonder andere objectieve informatie te betrekken en dat de bestreden beslissing bovendien getuigt van een selectieve lezing van voormeld rapport. Betreffende de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije, stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden zijn in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Bulgarije, terwijl het AIDA-rapport melding maakt dat asielzoekers die terugkeren in het kader van de Dublin procedure, hoewel zij op het eerste zicht geen problemen ondervinden, amper toegang krijgen tot de nodige faciliteiten en dat gelet op de hoge aantallen van asielzoekers die terugkeren onder het Dublin-regime, er velen toch dakloos kunnen worden. De verzoekende partij meent dan ook dat uit het AIDA-rapport blijkt dat zij het risico loopt dat zij bij aankomst in Bulgarije op straat komt te staan, dat de verwerende partij wel degelijk individuele garanties had moeten krijgen om ervoor te zorgen dat zij niet, bij aanmelding in Bulgarije, op straat komt te staan, zeker gelet op haar kwetsbaar profiel, dat zij het slachtoffer is geweest van mensensmokkelaars en zij in Vietnam in de prostitutie is geduwd wat maakt dat zij een uitermate kwetsbaar profiel heeft. De verzoekende partij wijst op verschillende beslissingen tot opschorting die werden genomen door verschillende andere EU-landen in dit licht en meent dat haar terugsturen naar zo'n preciaire situatie een schending is van artikel 3 van het EVRM. Daarnaast wijst de verzoekende partij erop dat zij ook medische problemen heeft, dat zij in Vietnam aangevallen werd door haar agressors en zij sinds haar aankomst in het gesloten centrum medische behandeling heeft gekregen, dat de verwerende partij hiervan wel degelijk op de hoogte was gezien dit ook reeds gemeld werd in de verzoekschriften die werden ingediend tegen de bijlagen 13septies en 13sexies, dat zij ook een medisch stuk voorlegt dat dit bewijst, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige individuele garanties werden gevraagd aan de Bulgaarse autoriteiten, hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat de toegang tot medische zorgen niet automatisch gegarandeerd kan worden, dat zij gelet op haar medische situatie, een verhoogd kwetsbaar profiel heeft waar geen enkele rekening mee werd gehouden. Zij meent ook dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in Bulgarije zelfs geen specifiek mechanisme bestaat om mensen met een kwetsbaar profiel te identificeren of om adequate opvang te voorzien. Zij meent dat zij opnieuw aantoonde dat er in Bulgarije totaal geen garanties zijn dat zij op een adequate manier zal behandeld worden. Voorts meent zij dat ook het verkrijgen van adequate juridische bijstand in Bulgarije een groot probleem is en dat zij haar rechten op verdediging zal geschonden zien, indien zij dient terug te keren naar Bulgarije, dat de situatie voor asielzoekers in Bulgarije ondermaats is en het EVRM geenszins wordt gerespecteerd. Zij stelt nogmaals dat zij een kwetsbaar profiel heeft, waarbij zij verduidelijkt dat zij in Vietnam het slachtoffer werd van mensensmokkelaars en zij ook werd geslagen en in de prostitutie werd geduwd, dat zij geenszins op de hoogte was dat zij een visum voor Bulgarije had en zij reeds verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat een Chinese man, die zij gecontacteerd heeft om te vluchten, alle documenten voor haar reis heeft

geregeld, dat zij enorm angstig is, niet kan communiceren behalve in het Vietnamees en zeer wantrouwig is, dat al deze elementen reeds eerder waren aangehaald in eerdere verzoekschriften waarvan de verwerende partij kennis heeft genomen. De verzoekende partij meent dat in het AIDA-rapport 2024 een ander beeld wordt geschetst dan dat de bestreden beslissing doet uitschijnen, dat de opvangsituatie in Bulgarije tot op heden schrijnend is, en dat, zoals het AIDA-rapport ook stelt, indien er onvoldoende opvangcapaciteit is, asielzoekers geen recht hebben op opvang. Zij betoogt dat de situatie in Bulgarije niet meer houdbaar is waardoor zij geen enkele garantie heeft dat zij de nodige opvang zal verkrijgen, zeker gelet op haar kwetsbaar profiel als slachtoffer van prostitutie, dat zij een heel ander licht werpt op de zaak en aantoont dat in haar specifiek geval wel degelijk individuele garanties dienen afgedwongen te worden, dat de verwerende partij dus enkel rekening wenst te houden met de argumenten uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Bulgarije, dat dit de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aantast. Zij meent dat het oordeel van de verwerende partij in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk is en er geen enkele garantie is dat zij in een menswaardige leefomgeving zal terechtkomen na haar overdracht aan Bulgarije, wel integendeel, dat het feit is dat zij zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt wel degelijk een omstandigheid uitmaakt die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling kan worden gezien in de zin van artikel 3 van het EVRM. Zij herhaalt dat een overdracht een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije ondermaats is, dat zij een kwetsbaar medisch profiel heeft en nood aan adequate opvolging, dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit aan haar kan worden gegarandeerd, dat zij wel degelijk ernstige argumenten aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Bulgarije wordt blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat de verwerende partij nalaat omtrent bovenstaande elementen te motiveren en zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen en dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij onterecht voorhoudt dat de verwerende partij zich enkel baseert op het reeds genoemde AIDA-rapport 2024, nu in de bestreden beslissing ook wordt verwezen naar het informatieblad (factsheet) *“Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria”* dat door de Bulgaarse autoriteiten werd opgesteld op 20 april 2023 en op 21 mei 2024 werd geactualiseerd en naar een verslag van een werkbezoek van de diensten van de verwerende partij aan het Bulgaars Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 9 februari 2023.

Bovendien verduidelijkt de verzoekende partij niet om welke reden het consulteren van het AIDA-rapport 2024 in combinatie met de voormelde informatie niet afdoende zou zijn om de situatie voor Dublinterugkeerders in Bulgarije te beoordelen. Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt ook niet, zoals zal blijken uit wat volgt, dat de verwerende partij bepaalde objectieve informatie ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

3.2.9. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel rekening wenst te houden met de argumenten uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken doch weigert om een concreet en individueel onderzoek te voeren naar de actuele situatie in Bulgarije, dat dit de geloofwaardigheid van de aangehaalde argumenten aantast alsook waar zij meent dat de verwerende partij zich verschuilt achter het beginsel van wederzijds vertrouwen, kan zij geenszins gevolgd worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij wijst op het wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten, doch eveneens melding maakt van het feit dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM, alsook dat de verwerende partij een concreet en individueel onderzoek heeft gevoerd naar de actuele situatie in Bulgarije, door onder meer het AIDA-rapport 2024 in ogenschouw te nemen waarna zij heeft geoordeeld dat hoewel het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en niet kan worden gesteld dat de Bulgaarse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt geenszins dat de verwerende partij enkel de argumenten in rekening neemt uit het AIDA-rapport die haar opportuun en dienstig lijken, minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk, zoals blijkt uit wat volgt, dat er bepaalde relevante informatie blijkt uit het AIDA-rapport waarmee de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Gelet op de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing waarin uitdrukkelijk wordt ingegaan op verschillende aspecten van de opvang en de asielprocedure in Bulgarije en de problemen die daarbij kunnen rijzen, maakt de verzoekende partij ook geenszins aannemelijk dat enkel verwezen wordt naar enkele

objectieve bronnen, doch uit de motivering blijkt dat het onderzoek niet voldoende uitgebreid, noch correct werd gevoerd, dat de verwerende partij niet alle gekende feitelijkheden mede in overweging heeft genomen, noch dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de actuele situatie in Bulgarije, waarbij de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met “*het falen van het huidige asielbeleid*” in Bulgarije, minstens toont de verzoekende partij niet aan, zoals ook zal blijken uit wat volgt, met welke gekende feitelijkheden de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende rekening heeft gehouden of omtrent welke aspecten of op welke wijze het onderzoek van de verwerende partij zoals weergegeven in de bestreden beslissing niet voldoende uitgebreid is. Evenmin maakt zij, gelet op wat volgt, met haar betoog aannemelijk dat het onderzoek niet correct werd gevoerd.

3.2.10. Waar zij betoogt, betreffende de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar het AIDA-rapport om te stellen dat er geen structurele tekortkomingen of slechte omstandigheden zijn in de onthaal- en opvangvoorzieningen in Bulgarije, terwijl het AIDA-rapport melding maakt dat asielzoekers die terugkeren in het kader van de Dublin procedure, hoewel zij op het eerste zicht geen problemen ondervinden, amper toegang krijgen tot de nodige faciliteiten en dat gelet op de hoge aantallen van asielzoekers die terugkeren onder het Dublin-regime, er velen toch dakloos kunnen worden, en zij vervolgens citeert uit het AIDA-rapport, stelt de Raad vooreerst vast dat de eerste door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde alinea gaat over personen die reeds een verzoek om internationale bescherming hadden ingediend in Bulgarije voordat zij er vertrokken, wat voor de verzoekende partij niet het geval is, zodat een dergelijke verwijzing niet dienstig is. Verder stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing erkent dat in het AIDA-rapport kan gelezen worden dat personen die aan Bulgarije worden overgedragen kunnen worden ondergebracht in opvangcentra afhankelijk van de bezettingsgraad van de centra, dat voor “*verzoekers de toegang afhankelijk is van de capaciteit en beschikbaarheid (AIDA-rapport, pagina 50)*”. De verwerende partij wijst er in dit licht op dat uit het reeds genoemde informatieblad blijkt dat, in geval van de verzoekende partij waar er sprake is van een overdracht in overname-context, de procedure internationale bescherming aanvangt bij de registratie van het verzoek na aankomst, dat dit kan worden ingediend op de luchthaven of in een opvangcentrum, dat overdrachten uitsluitend plaatsvinden via de luchthaven van Sofia, dat na overdracht de verzoekers door de grenspolitie schriftelijk worden meegedeeld dat zij zich naar het registratie- en opvangcentrum van het SAR in Sofia dienen te begeven om opvang te krijgen en met het oog op verdere stappen in de procedure, dat alle overgedragen personen van wie de aanvraag nog niet op zijn merites werd beoordeeld, worden begeleid naar de opvangvoorziening. Hoewel uit de informatie die de verzoekende partij citeert in haar verzoekschrift (“*In 2024, SAR continued to report lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, despite the decreasing number of new arrivals*”) aldus blijkt dat in de loop van 2024 het SAR nog melding maakt van een tekort aan beschikbare plaatsen om de Dublin-terugkeerders onder te brengen in de opvang, merkt de Raad op dat hieromtrent de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveert dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in 2024 3225 beschikbare plaatsen waren, wat ook blijkt uit het citaat in het verzoekschrift, doch dat er ‘eind 2024’ 1579 plaatsen werden ingenomen, wat neerkomt op een bezettingsgraad van 49%, dat voorts het AIDA-rapport meldt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang, zoals ook blijkt uit het citaat in het verzoekschrift. Voorts wordt er in de bestreden beslissing ook op gewezen dat de opvangcapaciteit onder druk kan komen te staan in de periode van het voor- tot het najaar, maar dat veel personen Bulgarije verlaten en naar andere landen doorreizen, dat er door de Bulgaarse autoriteiten geen melding wordt gemaakt van capaciteitsproblemen en dat in Sofia, volgens het AIDA-rapport, ‘eind 2024’ slechts 592 van de 1526 opvangplaatsen bezet waren. Er wordt besloten “*Er wordt echter op geen enkele wijze aangegeven dat personen die onder de bepalingen van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen als categorie systematisch worden uitgesloten van materiële opvang (AIDA-rapport, pagina’s 79-80). Dat de toegang tot door de overheid geregelde voeding en opvang enkel zou zijn gewaarborgd voor kwetsbare verzoekers (AIDA-rapport, pagina 50), impliceert ons inziens niet dat personen die geen kwetsbaar profiel hebben systematisch geen toegang zouden krijgen tot opvang en moet worden aangenomen dat zij bij overdracht risico lopen op een behandeling die strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Terwijl in het AIDA-rapport over het jaar 2023 met betrekking tot de capaciteit nog melding werd gemaakt van grote moeilijkheden wat betreft het onderbrengen van nietkwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport van 2024, pagina 50) heeft het meest recente rapport het nog over moeilijkheden. Er wordt verduidelijkt dat de opvangcapaciteit verder daalde en het aantal aankomsten in 2024 aanzienlijk daalde tegenover het jaar ervoor (AIDA-rapport, pagina 50). We merken op dat in het AIDA-rapport geen melding wordt gemaakt van overbevolking in de opvangcentra (AIDA-rapport, pagina 85). Ook in het bovenvermelde informatieblad wordt geen melding gemaakt van capaciteitsproblemen op het vlak van opvang. Het aantal overdrachten aan Bulgarije is beperkt. Volgens het AIDA-rapport werden in 2024 589 personen aan Bulgarije overgedragen (AIDA-rapport, pagina 49). Er wordt niet aangegeven bij hoeveel overdrachten de betrokkenen geen toegang kregen tot de materiële opvangvoorzieningen. We stellen vast dat op basis van de genoemde bronnen op geen enkele wijze kan worden vastgesteld dat personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen, systematisch de toegang tot opvang wordt ontzegd. We merken ook op dat de informatie met betrekking tot capaciteitsproblemen bij de opvang van personen die in het kader van de Dublinverordening aan Bulgarije worden overgedragen afkomstig is uit een document van het SAR van 26.02.2023. Er kan niet zonder meer worden aangenomen dat de situatie eind 2025 nog hetzelfde zou zijn, des te meer uit het*

AIDA-rapport blijkt dat er niet langer grote moeilijkheden worden ondervonden met betrekking tot de opvangcapaciteit voor niet-kwetsbare verzoekers na overdracht (AIDA-rapport, pagina 50). “

Uit het AIDA-rapport 2024 blijkt dan ook niet, te meer gelet op de gegevens die ook blijken uit het informatieblad en gelet op de bezettingsgraad eind 2024, dat de verzoekende partij het risico loopt dat zij bij aankomst in Bulgarije op straat komt te staan, minstens toont zij dit door enkel te citeren uit het AIDA-rapport 2024 waarmee de verwerende partij eveneens rekening heeft gehouden, niet aan. De verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden dat de verwerende partij wel degelijk individuele garanties had moeten krijgen om ervoor te zorgen dat zij, bij aanmelding in Bulgarije, niet op straat komt te staan.

Waar de verzoekende partij betoogt dat dit zeker het geval had moeten zijn gelet op haar kwetsbaar profiel, dat zij het slachtoffer is geweest van mensensmokkelaars en zij in Vietnam in de prostitutie is geduwd wat maakt dat zij een uitermate kwetsbaar profiel heeft, kan zij evenmin gevolgd worden. Nog los van de vraag of zij daadwerkelijk een kwetsbaar profiel heeft, kan in het AIDA-rapport 2024 gelezen worden, zoals overigens blijkt uit het in het verzoekschrift weergegeven citaat alsook uit de motieven van de bestreden beslissing, dat voedsel en opvang steeds gegarandeerd zijn voor kwetsbare personen.

Waar de verzoekende partij vervolgens wijst op verschillende beslissingen tot opschorting die werden genomen door verschillende andere EU-landen in dit licht en meent dat haar terugsturen naar zo'n preciaire situatie een schending is van artikel 3 van het EVRM en hieromtrent citeert uit het AIDA-rapport 2024, kan de Raad enkel vaststellen dat vooreerst gesteld wordt dat tot nog toe geen terugnameverzoeken werden gedaan voor personen met speciale noden en dat in enkele zaken van families met minderjarige kinderen de verzoekende staat garanties vroeg. Nog los van de vraag of de verzoekende partij een persoon is met speciale noden, blijkt uit het feit dat in het verleden geen terugnameverzoeken werden gedaan voor personen met speciale noden en dat in enkele zaken met families met minderjarige kinderen de verzoekende staat garanties vroeg, niet dat heden voor kwetsbare personen geen afdoende voorzieningen bestaan in Bulgarije, nog minder dat bij overdracht van een kwetsbare persoon aan Bulgarije onder de Dublinprocedure er heden indicaties zijn dat deze het risico loopt, omwille van structurele tekortkomingen in de opvang- en onthaalvoorzieningen voor deze personen, blootgesteld te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. De verwijzing voorts in het AIDA-rapport 2024 naar een uitspraak van 'The Swiss Federal Administrative Court' kan ook geen ander licht werpen op de beoordeling in de bestreden beslissing nu uit het rapport blijkt dat deze rechtbank in 2024 meermaals heeft geoordeeld dat Dublin-terugkeerders overgebracht konden worden naar Bulgarije. Bovendien herhaalt de Raad dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt waarom, niettegenstaande blijkt dat in de loop van 2024 het SAR nog melding maakt van een tekort aan beschikbare plaatsen om de Dublin-terugkeerders onder te brengen in de opvang, niet blijkt dat er eind 2024 nog sprake is van tekort aan beschikbare plaatsen alsook dat uit de motieven van de bestreden beslissing, op grond van de informatie van het AIDA-rapport 2024, blijkt dat kwetsbare personen steeds toegang hebben tot voeding en opvang.

De Raad wijst er vervolgens op dat de verzoekende partij kan gevolgd worden in zoverre zij stelt dat zij in Vietnam aangevallen werd door haar agressors – in zoverre zij doelt op haar verklaring dat zij bij een terugkeer vreest opnieuw mishandeld te worden (administratief dossier, stuk 40, Dublin-interview, vraag 42) – en dat zij sinds haar aankomst in het gesloten centrum medische behandeling heeft gekregen (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift). Uit dit medisch stuk gevoegd bij haar verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij op 1 december 2025 werd gezien op de dienst spoedgevallen, afdeling Traumatologische Heelkunde, en dat zij verklaart sinds 1 maand last te hebben van haar rechtervoet, dat er sprake is van een multifragmentaire fractuur met uitlopers, waarbij een 'walker boot' wordt voorgeschreven en medicatie 'zolang walker boot' en waarbij een controle binnen de 2 weken wordt voorzien alsook 'analgesie naar nood' wordt vermeld, daarnaast wordt erop gewezen dat de verzoekende partij één uur op voorhand naar de raadpleging moet komen voor afname gips en erna naar radiologie voor een foto. Uit het gevoegde "*Voorschrift verpleegkundige/vroedkundige zorgverlening*" van 1 december 2025 blijkt voorts dat zij thuis zorgverlening dient te ontvangen van een verpleegkundige gedurende 14 dagen. Hieruit blijkt aldus dat bij de verzoekende partij op 1 december 2025 een fractuur werd vastgesteld, dat zij een gips kreeg alsook medicatie, dat zorgverlening door een verpleegkundige werd voorgeschreven voor de duur van 14 dagen en dat zij na twee weken op controle moest waarbij ook het gips zal worden afgenomen. Nog daargelaten de vraag of de verwerende partij op de hoogte was of diende te zijn, door middel van de verzoekschriften ingediend tegen de bijlagen 13septies en 13sexies, van deze problematiek, dient de Raad vast te stellen dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing gepeild heeft naar de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, en dit op 17 december 2025 tijdens het Dublin-interview (vraag 38), en de verzoekende partij verklaard heeft dat haar gezondheid goed is. De verzoekende partij toont niet aan dat er na het Dublin-interview zich alsnog medische verwickelingen of problemen hebben voorgedaan. Er ligt geen documentatie voor van opvolging of controle, noch van actuele behandeling, medicatie of opvolging. De verzoekende partij toont dan ook geenszins aan dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing medische problemen had, noch dat er heden sprake is van dergelijke problemen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in het licht van een medische situatie een kwetsbaarheid is in haar hoofde

waarmee de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen dat de verwerende partij ten onrechte geen individuele garanties heeft gevraagd nu uit het AIDA-rapport blijkt dat de toegang tot medische zorgen niet automatisch gegarandeerd kan worden en dat zij gelet op haar medische situatie, een verhoogd kwetsbaar profiel heeft waar geen enkele rekening mee werd gehouden. Evenmin kan zij gevolgd worden waar zij betoogt dat zij een kwetsbaar medisch profiel heeft en nood aan adequate opvolging en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat dit aan haar kan worden gegarandeerd.

Ook waar zij meent dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in Bulgarije zelfs geen specifiek mechanisme bestaat om mensen met een kwetsbaar profiel te identificeren of om adequate opvang te voorzien, dat zij opnieuw aantoonde dat er in Bulgarije totaal geen garanties zijn dat zij op een adequate manier zal behandeld worden, kan zij niet gevolgd worden. Zoals reeds gesteld wordt in de bestreden beslissing, conform het AIDA-rapport 2024, gemotiveerd dat voedsel en opvang gegarandeerd is voor kwetsbare personen. Voorts blijkt uit het informatieblad, zo wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, dat SAR-deskundigen gebruik maken van bepaalde mechanismen ten behoeve van kwetsbare personen en in dit verband gebruik maken van de richtlijnen van EUAA. Ook uit de citaten uit het AIDA-rapport in het verzoekschrift blijkt dat in 2018 het SAR nieuwe interne regels en procedures aannam waarbij sociale deskundigen ondersteuning bieden aan het personeel tijdens het initieel medisch onderzoek teneinde over te gaan tot het vroegtijdig identificeren van kwetsbare verzoekers en hun bijzondere noden, dat als een verzoeker als kwetsbaar wordt geïdentificeerd de nieuwe regels voorzien dat de kwetsbaarheid wordt opgenomen op het registratieformulier, dat ook een vroegtijdige identificatievragenlijst werd opgesteld voor verzoekers die traumatische belevenissen hadden ondergaan om hun bijzondere noden te bepalen en om een verwijzing te faciliteren naar adequate psychologische en medische hulp.

Aldus blijkt, in geval zou kunnen vastgesteld worden dat de verzoekende partij een zekere kwetsbaarheid vertoont, dat er wel degelijk mechanismen bestaan in Bulgarije om haar reeds vroeg in de procedure als kwetsbaar te identificeren en op grond van die kwalificatie de nodige opvang, bijstand en zorgen te verlenen. Bovendien, en in zoverre de verzoekende partij als kwetsbaar kan worden gezien gelet op haar verklaringen over gedwongen prostitutie in Vietnam (administratief dossier, stuk 39, vragenlijst CGVS), wordt in de bestreden beslissing wel degelijk gemotiveerd dat de verzoekende partij een alleenstaande jonge vrouw is, dat het AIDA-rapport meldt dat er geen sprake is van een officieel beleid om gemengde huisvesting van alleenstaande mannen en vrouwen te voorkomen maar dat alleenstaande vrouwen in de praktijk worden ondergebracht op afzonderlijke verdiepen in de opvangcentra in Sofia, dat deze verdiepen voorzien zijn van aparte toiletten en badkamers. Door enkel deze informatie uit het AIDA-rapport opnieuw te citeren in haar verzoekschrift, met inbegrip van de informatie dat geen speciale maatregelen genomen worden in de opvangcentra om gender gebaseerd geweld te voorkomen behoudens afzonderlijke opvang voor alleenstaande vrouwen en dat alle SAR sociale werkers vrouwelijk zijn, dat dit echter niet het geval is voor de interviewers en tolken en dat het recht om dit wel te hebben niet altijd vermeld wordt, toont de verzoekende partij geenszins aan dat er indicaties zijn dat zij, als mogelijk slachtoffer in het verleden van gedwongen prostitutie, niet zal kunnen genieten van een adequate opvang in Bulgarije. Waar zij meent dat er geen garanties zijn dat zij op een adequate manier zal worden behandeld, licht zij niet toe welke nodige behandeling zij vreest te zullen ontberen. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het vroegtijdig bepalen van haar noden en een verblijf op een afzonderlijke verdieping voor vrouwen met afzonderlijk sanitaire voorzieningen en de aanwezigheid van enkel vrouwelijke sociale werkers, niet kan volstaan om tegemoet te komen aan een eventuele kwetsbaarheid ten gevolge van het beleven van traumatische omstandigheden in het verleden. Gelet op het feit dat zij thans wordt bijgestaan door een advocaat en deze advocaat reeds in het verzoekschrift gewag maakt van het AIDA-rapport waaruit blijkt dat het vragen van een interviewer en een tolk van hetzelfde gender mogelijk is in Bulgarije, kan haar advocaat haar reeds informeren over deze mogelijkheid.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op de specifieke motieven in de bestreden beslissing over kwetsbare personen en de situatie van de verzoekende partij als jonge alleenstaande vrouw, kan de verzoekende partij niet ernstig betogen dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in geen enkele mate rekening houdt met haar kwetsbare situatie.

Betreffende haar betoog dat ook het verkrijgen van adequate juridische bijstand in Bulgarije een groot probleem is en dat zij haar rechten op verdediging zal geschonden zien, indien zij dient terug te keren naar Bulgarije, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd *“Het AIDA-rapport stelt verder dat de kwaliteit van de procedure erop vooruitging (AIDA-rapport, pagina 15). Tegen een negatieve beslissing kan binnen de 14 dagen een opschortend beroep worden aangetekend en in de praktijk blijkt deze termijn voldoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 39). Het SAR verstrekt informatie aan de verzoekers over hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6; AIDA-rapport pagina 39). De effectiviteit van de rechterlijke toetsing verbeterde sterk (AIDA-rapport, pagina 40). In het AIDA-rapport maakt melding van*

moeilijkheden met betrekking tot onder meer de kwaliteit van het gehoor (AIDArapport, pagina 36), maar dit onvoldoende om te besluiten dat op dat vlak sprake is van systematische tekortkomingen.”

Uit de door de verzoekende partij in haar verzoekschrift geciteerde alinea van het AIDA-rapport blijkt dat het nationale bureau voor juridische bijstand het vertegenwoordigen van kwetsbare verzoekers verderzette, wat vereiste dat asielzoekers complexe aanvragen tot juridische bijstand dienden in te vullen en in te dienen, dat een NGO het bureau bijstond bij het aanpassen en vertalen van de aanvraagformulieren om de toegang tot juridische bijstand te faciliteren, dat er echter een probleem is voor hen die ongeletterd zijn en de hulp van assistenten de enige manier is om toegang te krijgen tot juridische bijstand, dat echter sommige weigeren om juridische bijstand toe te staan, dat aldus in 2024 55 asielzoekers, die geïdentificeerd werden als kwetsbaar of met bijzondere noden, noch andere asielzoekers, hulp ontvingen om gratis juridische bijstand te verkrijgen in de eerste instantie met uitzondering van de niet-begeleide minderjarigen. Aldus blijkt dat er, in de administratieve fase van de procedure, juridische bijstand kan verkregen worden door kwetsbare verzoekers nadat een aanvraagformulier werd ingevuld en ingediend. Nog los van de vraag of de verzoekende partij kan beschouwd worden als een kwetsbare verzoeker, kan niet anders dan vastgesteld worden dat de verzoekende partij, nu zij in België bijgestaan wordt door advocaat die voor haar onderhavig verzoekschrift heeft ingediend en blijkens het verzoekschrift op de hoogte is van het bestaan van aanvraagformulieren tot het verkrijgen van juridische bijstand voor kwetsbare verzoekers, nu zij niet ongeletterd is (Dublingehoor, vraag 11) en nu zij zich bovendien in het ziekenhuis verstaanbaar heeft kunnen maken door middel van vertaling via google (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift), niet aannemelijk maakt dat het voor haar onmogelijk is in Bulgarije het nodige aanvraagformulier te bekomen, in te vullen en in te dienen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij verstoken zal blijven van de voor haar nodige bijstand in Bulgarije en dat haar rechten van verdediging zullen geschonden worden bij een terugkeer.

Waar zij vervolgens door middel van het citeren van enkele alinea's uit een artikel van 'The Guardian' stelt dat de situatie voor asielzoekers in Bulgarije ondermaats is en het EVRM geenszins wordt gerespecteerd, wijst de Raad erop dat uit het citaat geenszins blijkt dat er in Bulgarije ook effectief sprake is van structurele tekortkomingen of dat een Britse rechtbank in 2024 heeft geoordeeld dat een overdracht naar Bulgarije in het kader van Dublin, gelet op de situatie voor asielzoekers aldaar, een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

3.2.11. Waar de verzoekende partij meent dat zij een kwetsbaar profiel heeft, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij aan de asielinstanties verklaard heeft dat haar ex-vriend die geld leende van een bende, dit niet kon terugbetalen, wegliep en haar gaf als afbetaling, dat zij zich moest prostitueren, dat zij doordat zij zich diende te prostitueren toegang had tot internet, dat zij contact opnam met een Chinese man en zij bij het ontvangen van een klant kon ontsnappen, dat ze de instructies van de Chinese man volgde en een bus nam naar Hanoi waar iemand haar een paspoort gaf (vragenlijst CGVS), dat zij naar hier gekomen is met een Chinese man, dat toen zij werd opgepakt, de Chinese man gevlucht is, dat de Chinezen het visum voor haar geregeld hebben en zij niet wist welk soort visum dit was, dat zij niet weet via welk land zij is binnengekomen en de Chinese man haar via verschillende landen heeft gebracht en dat zij opgepakt en opgesloten is in België en daarom hier asiel aanvraagt (Dublin-interview, vragen 20, 29, 30 en 37), dat bij terugkeer naar haar herkomstland zij vreest dat de bende haar zal verplichten in de prostitutie te gaan om zo haar schulden af te betalen (vragenlijst CGVS) en dat zij vreest dat zij opnieuw mishandeld zal worden en in de prostitutie terecht zal komen (Dublin-interview, vraag 42). Op de vraag of zij redenen heeft met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die haar verzet om haar overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor haar verzoek om internationale bescherming zouden rechtvaardigen en of zij een bezwaar heeft tegen een terugkeer naar Bulgarije, antwoordt de verzoekende partij *“Ik kan niet naar Bulgarije terugkeren, omdat ik daarheen ben gebracht door mensensmokkelaars. Als ik naar Bulgarije zou terugkeren, zullen zij mij terugvinden. Dit vormt een ernstig bedreiging voor mijn leven en veiligheid. Om die reden is het voor mij niet veilig en wens ik niet naar Bulgarije terug te keren. Ik wens in België te blijven omdat ik mij hier veilig voel en beschermd.”* (administratief dossier, stuk nr. 54).

In zoverre de verzoekende partij zou menen dat zij een kwetsbaar profiel heeft gelet op het feit dat zij in Vietnam werd geslagen en in de prostitutie werd geduwd, blijkt uit wat voorafgaat dat in de bestreden beslissing op afdoende wijze werd verduidelijkt dat er in Bulgarije mechanismen zijn om kwetsbare personen vroegtijdig te identificeren, inclusief personen die traumatiserende omstandigheden hebben beleefd alsook dat jonge alleenstaande vrouwen worden ondergebracht op afzonderlijke verdiepen met afzonderlijk sanitair. Voorts blijkt uit de informatie die de verzoekende partij zelf citeert dat alle sociaal assistenten vrouwelijk zijn en dat er ook een mogelijkheid is om te verzoeken dat interviewers en tolken van hetzelfde gender zijn. De verzoekende partij wijst op haar kwetsbaar profiel doch verduidelijkt in haar verzoekschrift niet welke bijkomende bijzondere noden, die door de Bulgaarse autoriteiten niet worden of zouden kunnen worden voorzien, zij heeft.

Waar zij wijst op een kwetsbaar profiel omdat zij slachtoffer werd van mensensmokkelaars, dat zij geenszins op de hoogte was dat zij een visum voor Bulgarije had en zij reeds verklaarde tijdens haar persoonlijk onderhoud dat een Chinese man, die zij gecontacteerd heeft om te vluchten, alle documenten voor haar reis heeft geregeld, verduidelijkt zij niet welke specifieke noden zij zou hebben omwille van deze kwetsbaarheid die niet voorzien worden of kunnen worden in Bulgarije. Zij weerlegt met dit betoog ook geenszins de motieven van de bestreden beslissing waar gesteld wordt *“De betrokkene stelt dat ze besloot internationale bescherming te vragen in België omdat ze in België werd aangehouden. Ze uit bezwaar tegen een behandeling van haar verzoek om internationale bescherming door de Bulgaarse instanties omdat ze door mensensmokkelaars naar Bulgarije werd gebracht en vreest dat deze haar in Bulgarije zullen terugvinden. Ze voegt toe dat Bulgarije vanwege die reden niet veilig is voor haar. Hieromtrent merken we op dat enkel de bevoegde Bulgaarse instanties op de hoogte worden gebracht van de overdracht van de betrokkene. Verder kan de betrokkene zich in geval van problemen wat betreft haar persoonlijke veiligheid wenden tot de bevoegde Bulgaarse instanties. Op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan ons inzien niet worden besloten dat deze instanties de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid niet de nodige bijstand en bescherming zouden kunnen of willen bieden.”* Ten overvloede wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partij niet verduidelijkt waarom de mensensmokkelaars haar zouden willen terugvinden, noch waarom zij – die haar in België achterlieten toen zij opgepakt werd – haar in Bulgarije zouden komen zoeken.

Door louter te betogen dat zij enorm angstig is, niet kan communiceren behalve in het Vietnamees en zeer wantrouwig is, toont zij geenszins aan dat er sprake is van een kwetsbaar profiel, minstens niet welke bijzondere noden er omwille van deze elementen aanwezig zouden zijn die door Bulgarije niet worden voorzien of niet kunnen worden geboden.

3.2.12. Gelet op wat voorafgaat en gelet op de motieven van de bestreden beslissing waar onder meer wordt erkend dat het AIDA-rapport kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat in het AIDA-rapport 2024 een ander beeld wordt geschetst dan dat de bestreden beslissing doet uitschijnen, dat de opvangsituatie in Bulgarije tot op heden schrijnend is, en indien er onvoldoende opvangcapaciteit is, asielzoekers geen recht hebben op opvang, dat de situatie in Bulgarije niet meer houdbaar is waardoor zij geen enkele garantie heeft dat zij de nodige opvang zal verkrijgen, zeker gelet op haar kwetsbaar profiel als slachtoffer van prostitutie, dat zij een heel ander licht werpt op de zaak en aantoonst dat in haar specifiek geval wel degelijk individuele garanties dienen afgedwongen te worden.

Zij toont met haar betoog niet aan dat het oordeel van de verwerende partij in het licht van de gekende feitengegevens niet redelijk is en er geen enkele garantie is dat zij in een menswaardige leefomgeving zal terecht komen na haar overdracht aan Bulgarije, wel integendeel, dat het feit is dat zij zich in deze erg kwetsbare situatie bevindt wel degelijk een omstandigheid uitmaakt die door haar als een onmenselijke en vernederende behandeling kan worden gezien in de zin van artikel 3 van het EVRM, noch dat een overdracht een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM, dat de situatie op vlak van opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije ondermaats is en dat zij wel degelijk ernstige argumenten aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij een overdracht aan Bulgarije wordt blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen geen rekening heeft gehouden of hieromtrent ten onrechte niet heeft gemotiveerd, noch dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

3.2.13. De verzoekende partij heeft met haar betoog de grondslag van de vaststelling van de verwerende partij niet onderuit gehaald dat er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Bulgarije, maar dat de tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen van de Bulgaarse instanties in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

3.2.14. Gelet op wat voorafgaat, blijkt niet dat de verwerende partij op onzorgvuldige of ondeugdelijk gemotiveerde wijze heeft besloten dat de overdracht aan Bulgarije geen reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt, noch op individuele gronden noch omwille van structurele tekortkomingen in de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming of de opvangvoorzieningen in Bulgarije.

Een schending van deze artikelen, of van artikel 3 van de Dublin III-Verordening, kan dan ook niet worden vastgesteld.

De verzoekende partij kan niet overtuigen dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden overdrachtsbesluit is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat zij hierbij op onzorgvuldige, kennelijke onredelijke of onevenredige wijze tot haar beoordeling is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en/of van het evenredigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij nog een schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, stelt de Raad vast dat zij deze vermeende schending niet verder toelicht. Dit middelonderdeel is dan ook onontvankelijk.

3.2.15. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel werd aangevoerd.

3.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

N. VERBRUGGHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. VERBRUGGHE

N. VERMANDER